

at ogsaa denne lille Rettighed, som Kjøbstæderne nu særligt have, vil forsvinde, og i saa Tilfælde er der jo egentlig ingen anden Forskjel paa Kjøbstæderne og Landet end det forskjellige Erhverv, som Beboerne drive, og den Forskjellighed, som ligger i deres Udseende (Fischer: Lovgivningen). Lovgivningen, som det ærede Medlem bemærker, forekommer mig ikke at indeholde nogen stor Forskjel imellem dem. Jeg troer, som sagt, at der vil være Byer blandt de her omhandlede — jeg sigter navnlig til den By, som jeg nærmest kjender, nemlig Silleborg — som i alle Henseender baade i Udseende og i Næring ere at betragte som Kjøbstæder, og der blev allerede, da Regulativet for Silleborg Communes Bestyrelse blev givet, givet den Udsigt til, at den skulde blive en Kjøbstad. Der er derimod andre Byer, som godt kunne gaae ind under Landcommunalloven, saaledes at der derefter ikke vil behøves nogen særskilt Lovgivning for de enkelte Pladse. Hvorvidt hver især af dem skulde betragtes enten som Landsogn eller som Kjøbstad, forekommer mig væsentligst burde komme an paa disse Communer selv, og jeg kunde meget ønske at erfare, hvilke af disse Communer der selv ønske at blive Kjøbstæder, og hvilke der ønske at vedblive at være Landsogne. De Byer, som ønske at blive Kjøbstæder, vilde jo derved erholde den Forret, at de fik en mere selvstændig Bestyrelse, idet de ikke kom til at staae under Amtsrådet, men umiddelbart under Indenrigsministeren. Hvad angaaer Byrderne, vil der ganske vist blive noget større Byrder for dem, der ønske at være Kjøbstæder, end for de andre, og om Communerne ville paadrage sig disse større Byrder for at erholde den større Selvstændighed, forekommer mig at være et Spørgsmaal, som man passende kunde overlade til Kjøbstædernes egen Erklæring. Om man nu forinden Lovens Udkomme vil indhente Erklæring fra de paagjældende Communer, eller i selve Loven give Udgang til, at de Pladse, som maatte ønske det, kunne blive Kjøbstæder, det skal jeg ganske henstille; men at slaae dem alle saaledes sammen, som man har gjort det her, forekommer mig rigtignok at ville være mindre hensigtsmæssigt. Jeg veed, som sagt, at der er nogle af dem,

idetmindste een, som ønsker at blive Kjøbstad; men jeg veed ogsaa en anden, nemlig Marstal, som tidligere har ønsket det, men som nu ikke ønsker det længer, og i den Henseende forekommer det mig, at der billigtvis burde tages Hensyn til vedkommende Communes eget Ønske. — Hvad Lovens øvrige Indhold angaaer, forekommer det mig, at der efter de Forhandlinger, som have fundet Sted i de to sidste Sessjoner om Communalvæsenet, ikke er nogen særlig Anledning til at gaae ind paa nogen Enkeltighed, og navnlig skal jeg ganske lade Sneekastningsspørgsmaalet hvile, fordi det forekommer mig, at, selv om jeg maa erkjende, at der i Frederiksberg er mange Folk, som ikke ere duelle til at kaste Sne, man dog vist vilde kunne faae det udført af Andre uden at gjøre Brud paa Loven.

Bjerring: Jeg skal endnu kun tilføie et Par Ord med Hensyn til Spørgsmaalet om Kjøbstadrettigheder for de omhandlede Pladse. Jeg troer ikke, at der er noget Ønske om saadanne Rettigheder i Frederiksberg Commune. Det Gnefte, som kunde opnaaes derved, synes at være, at Communens Muliggjender kom til at staae directe under Indenrigsministeriets Afgjørelse og ikke under Amtsrådet, men dette kunde jo vel naaes ad anden Vej. Jeg tvivler ogsaa overordentligt meget om, at Frederiksberg ville kunne opnaae saadanne Rettigheder, da Kjøbenhavn vist vilde reise stor Modstand derimod. Naar den ærede Valer iøvrigt deelte Beboerne af Frederiksberg i Kjøbenhavnere og Værtshuusholdere, saa skal jeg dertil bemærke, at det vel er ganske vist, at der i Kommunen er endeel Værtshuusholdere, men det er ikke for Frederiksbergs Styld, at de ere der; det er Kjøbenhavnerne, der komme hos dem.

Indenrigsministeren: Dersom man, som det ærede 1ste Medlem for 10de Kredts (Seszen) adtydede, kunde overlade til de heromhandlede Communer frit at vælge, om de vilde være Kjøbstadcommuner eller Landsogne, saa vilde Sagen ganske vist derigjennem kunne ordnes paa den allerimplekteste Maade for Lovgivningsmagten. Der vilde da for Fremtiden